

Gayle Callen

Az ellenség lánya

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Gayle Kloecker Callen, 2017 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A mű eredeti címe: *Love with a Scottish Outlaw*

(HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.)

● Magyarra fordította: *Gärtner Zita*

● Kép: *Harlequin Books S.A.*

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

● *A szerző fotója:* © Jim Callen

ISBN 978-963-448-681-7

HU ISSN 1588-6700

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sári Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvénypályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Részvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* HarperCollins Magyarország Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 902002

● *Nyomatás időpontja:* 2019/12.

● *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

GAYLE CALLEN

*Az ellenség
lánya*

*Szerzőtársamnak és kedves barátnőmnek, Laura Lee Guhrkének:
köszönet a pompás ötletekért és a hosszú telefonbeszélgetésekért,
amikor bármiről és mindenről beszélhetünk.
Bárcsak ne élnénk földrésznyi távolságra egymástól!*

1. fejezet

Skócia, 1727

Arcába vágódó szúrós esőcseppek térítették magához. Hosszú másodpercekig ki se nyitotta a szemét. Zavar és bizonytalanság uralkodott el rajta. Meg fájdalom. Borzalmasan fáj a feje, az enyhe sajtós felerősödött, ahogy fokozatosan visszanyerte az öntudatát. Hullott az eső a szemhéjára és az arcára, bekúszott haja nedves tömegébe a feje alatt. Valami nem volt rendjén, valami, túl az esőn és a sajtó fején, túl azon, hogy a vizes, göröngyös földön feküdt. A gondolkozástól csak még jobban fáj a feje, úgyhogy megpróbált megmozdulni. Megfeszítette kezét, lábát, megemelte vállát. Émelygés környékezte, de nem engedhette meg magának, hogy eluralkodjék rajta. Reszketett, összeverődött a foga, lüktetett a feje.

Miért fekszik a földön, kint a szabadban? Semmi nem jutott eszébe, semmi a világón.

Biztos a fejfájás az oka, mondta magának, és igyekezett legyűrni növekvő aggodalmát. Föl kell melegednie, meg kell szabadulnia a fájdalomtól. Semmi sem változik, ha továbbra is csak itt fekszik.

Összehúzta a szemét, pislogott párat, aztán kinyitotta újból. A szürke égbolttól még sötétebb felhők zúdítottak özönvizet a tájra. Erővel elfordította a fejét, és meredek domboldalt pillantott meg maga fölött, egy-két cserje kapaszkodott a terméketlen talajba. Nyomok látszottak a földön, mintha egy óriás végighúzta volna rajta az ujjait, egyenesen az ő irányába.

Egy nyögéssel oldalra fordult. Izmai néma sikolyokkal tiltakoztak a mozgás ellen.

Ekkor vette észre, hogy egy halott ember meredt szeme néz rá.

Hangosan fölsikoltott, rekedten és elfúltan, de nem volt képes elfordítani a tekintetét. A férfi arca véres volt, nyaka természetellenes szögben kitekeredett.

Szájára kellett tapasztania mindkét kezét, hogy elfojtsa a zokogást. Szeretett volna elfordulni, de nem engedhette meg magának. Az illető halott volt, szegény lélek, de ugyanakkor teljesen ismeretlen. Ott feküdt a domb aljában, közvetlenül őmellette, és az arca nem jelentett számára semmit.

Ő maga sem jelent semmit.

Be kellett végre látnia: halvány fogalma sincs róla, kicsoda ő, vagy miért fekszik egy halott férfi mellett. Semmire nem emlékezett azt megelőzően, hogy magához térítette az eső.

Miközben elfordult a holttesttől, azzal vigasztalta magát, hogy fölismeri a dolgokat, ezt a képességét nem vesztette el. Ott az ég és az eső és a sár. Ott a keze, mely reszket, a feje, mely fáj, a medencéje, mely sajog, ahogy moco-rog a köves talajon.

Nagy nyögéssel maga alá feszítette a kezét, és addig tolta magát, míg ülő helyzetbe került. Ekkor meglátott egy másik összezúzott, mozdulatlan testet. Réműlt nyöszörgés tört fel a torkából, miközben körülnézett, mintha az ellenséget keresné, aki ezt tette. De egyedül volt a kopár dombok és vad vizek végtelenségében.

A mögötte fekvő ember halott volt, de hátha ez itt nem az? Négykézláb, kúszva megtette a rövid távolságot, kövek vágtak a tenyerébe, sár szivárgott az ujjai között.

– Uram? Jól vagy, uram?

Ám amint megérintette ázott kabátját, rá kellett jönnie, hogy a férfi teste hideg és merev, nagyon is halott. Kényszerítette magát, hogy az arcába nézzen, félig lehunyt, semmibe bámuló szemébe. Őt sem ismerte.

Leült a sarkára, és maga köré fonta a karját. Kétségbeesés áradt szét benne, nem kevésbé dermesztő és nyomorúságos, mint maga az eső. De nem hagyhatta, hogy legyőzze a félelem. Nem fog magányosan meghalni itt, a pusztaság közepén! Körülnézve látta, hogy víz zubog alá a szurdokban, elönti partjait. A lejtős, egyenetlen, köves talaj távolabb kopár, barna dombok hajlataiba ment át, köztük völgyek sötétebb zöld foltjai csalittal tarkítva. Semmi más nem volt ebben a világban, csak a táj elhagyatott üressége, se házak, se falvak, se utak.

Elfordította a fejét, és hátranézett, fölfelé a szurdokba. Minden bizonnyal abból az irányból jött ezekkel az emberekkel együtt, lezuhantak, talán ők hagyták azokat a nyomokat a földön. De ha lovon jöttek, az állatok rég eltűntek, és magukkal vitték minden holmijukat, amiből következtethetett volna arra, kicsoda ő, vagy hová tartottak.

Nem tudta, mennyi idő még, mire beesteledik, de segítséget kellett találnia, vagy legalább menedéket, mielőtt a hideg őt is megöli, ahogy a zuhanás megölte ezeket az embereket.

Támolyogva lábra állt, és megindult, egyre távolabb került a veszélyesen megdagadt folyótól. Minden lépésnél sajogtak összezúzott tagjai, de legalább úgy tűnt, nem sérült meg súlyosan

semmije – kivéve a feje, mely úgy lüktetett, hogy a szemét se bírta rendesen nyitva tartani. Átázott ruhája és köpenye húzták a vállát, nehézkessé és egyenetlenné tették lépteit.

Duncan Carlyle, a Carlyle klán jogfosztott vezére óvatosan léptette pej színű heréltjét, Arrant az esőben a Skót-felföld déli dombjai közt kanyargó keskeny ösvényen. A zivatar földuzzasztott egy sebes vizű kis patakot, mely most medréből kilépve vágatott a tenger felé. Hűvös szeptemberi nap volt, teljesen átlagos a Felföldön. Gyapjú átalvetője valamelyest megvédte a hidegtől, meztelen combja alatt gőzölgött a lova oldala. Még egyórányi járás választotta el a táboruktól, de nem hagyta, hogy elkalandozzanak a gondolatai. Éber volt, mint mindig, hisz sosem tudni, mikor csap le az ellenség. Hat hete kevésen múlt, hogy el nem kapták. Kétnapi kemény lovaglásba került, hogy lerázza az üldözőit. Azóta ő is, meg az emberei is alig hagyták el a táborhelyüket, és kerülték az idegeneket.

Amint az ösvény kanyarodott egyet, Arran hátracsapta a fülét, Duncan pedig érezte, hogy megrándul a kantár. Egy nő közeledett feléjük, köpenye hátravetve a vállán, fedetlen feje sötét a víztől – meg talán valami mástól? A férfi fölállt a kengyelben, de nem látott mást, csak sivár felföldi dombokat fonnyadozó lila hangafoltokkal. Nyugtalanítóan közel jártak a táborhelyéhez, ezért Duncan azon tűnődött, hol lehet a nő kísérete.

Megnógatta lovát, és odasietett hozzá. A nő egyenetlen léptei megálltak, amikor lesütött szemével meglátta először a ló lábát, aztán lassan fölemelte tekintetét. Homlokán csúf zúzódás éketlenkedett, mellette egy sebből vér szivárgott. Szeme körül gyötrellem sötét árnyai, arca holtápadt. Egy pillanatig üres tekintettel

bámult föl Duncanre, aztán aranybarna szeme kifordult, és a teremtés összeesett.

Duncan szitkozódva leugrott lováról, az alélt test fölé hajolt, mozdulatait hosszú évek óvatossága irányította.

– Úrnöm? Hallasz engem?

Amint megérintette a lány vállát, érezte, köpenye finom kel-méből készült. Eligazította kezét, lábát, azután fölemelte a felsőtestét, és bal karjára támasztotta, majd fölé hajolt, hogy a nő arcába hulló esőt saját testével fogja föl. Jobb kezével finoman megérintette a homlokát a seb mellett, mire a nő arca megrándult, és erőtlenül megpróbált elfordulni.

Duncan nyugtalansága fokozódott. Volt valami ebben a nőben, valami ismerős, ami ott motoszkált a fejében, de nem volt hajlandó alakot ölteni.

– Hol vagyok? – suttogta a nő angol akcentussal. – Mi történt?

Egy angol hölgy a Felföldön? Duncan úgy döntött, inkább a második kérdésre válaszol, mint az elsőre.

– Van egy csúf seb a fejedben, úrnöm. Leestél valahonnan?

A lány pislogott, mint aki mindjárt elájul.

– Hol vagyok? Mi történt?

Most Duncanen volt a sor, hogy pislogjon, bár hallott már olyat, hogy egy fejet ért sérülés zavarodottságot okoz. Tudta, hogy el kell állítania a vérzést.

– Föl tudsz állni, úrnöm?

Ismét kinyílt az a szempár: két hatalmas, aranyló szem a finom vonású arcban. Dús, sötét haj hullott hátra a homlokából. És ekkor felismerte. Beugrott egy emlékkép Stirlingből, évekkal korábbról, amikor gyűlölködve nézte Aberfoyle grófját, egy gögös vénembert, aki lovával majdnem fellökött egy szegény várandós

leányzót, miközben utat tört magának. A gróf családja ritka vendég volt Skóciában, úgyhogy érkezésük felbolydulást keltett. Ez a nő közvetlenül a gróf mögött lovagolt, finom ruhája, hetyke kalapja előkelő dámára vallott. Mindenesetre úgy tűnt, legalábbis bántja az apja viselkedése.

Catriona Duff Aberfoyle grófjának lánya volt, a Duff klán vezéréé, Duncan elszánt ellenségéé. Aberfoyle volt az egyik fő oka, hogy Duncan jogfosztott lett, bujkálva kellett megvédenie a népét, és gondoskodni róluk.

Fölemelte a fejét, gyorsan körülnézett, mint aki arra számít, hogy a gróf és kísérete ott vár a közelben, és menten lecsap rá.

– Hol vannak az embereid? – tudakolta erélyesen.

– Mi történt? – kérdezte a lány erőtlenül.

– Beverted a fejed. Hol vannak az embereid?

– Az... embereim? – Keze a homloka felé emelkedett, de Duncan nem engedte, hogy megérintse a sebet. Összerándult a lány szeme a fájdalomtól. – Ott feküdtek... holtan – suttopta. – Mi történt velem?

– Nem tudom. – Kénytelen lesz hinni benne, hogy a nő igazat beszél. Hat héttel azután, hogy hajszál híján elkapták, Duncant erősen nyugtalanította minden szokatlan dolog ezen a környéken. A hullák bizonyíthatják, hogy a lány igazat beszél, de most nem foglalkozhat velük.

– Nem... nem emlékszem... semmire sem emlékszem! – Az erőtlen kiáltás félelemmel és tehetetlenséggel volt tele.

– Nem emlékszel a balesetre?

– Nem... se a balesetre, se... a saját nevemre!

Duncan összevont szemöldökkel nézte. Vajon miféle játékot űz vele? Vagy miféle cselszövést eszelt ki az apja? Attól a gazember-től bármi kitelik.

A lány kétségbeesetten megragadta vállán a plédjét.

– Mi történt velem?

– Nem tudom. Ki kell tisztítani azt a sebet. Meg tudsz állni a lábodon? Aztán fölveszlek a lovamra.

Fölállt, és a lányt is magával húzta, míg meg tudott kapaszkodni a nyeregben. Miután elfoglalta helyét, lenyúlt érte. Jobb szerette volna maga mögé ültetni, de olyan gyengének látszott, hogy végül a karjában maga elé vette. A lány nekidőlt, feje a mellére hanyatlott, a sebből szivárgó vér fekete, sárga és piros kockás plédjére csorgott.

Nem telt sok időbe, míg elérték a kiszögellő sziklát, mely alatt sok más alkalommal is menedéket lelt. Miután az esőtől védelmet nyertek, keresgélni kezdett a nyeregtáskában, de nem talált semmit, ami alkalmas lett volna tiszta kötszernek. Végül az ingeszéléből vágott le néhány csíkot a törével. A seb elég tisztának látszott a sok eső után, úgyhogy a nő feje köré tekerte a hevenyészett kötést, és bízott benne, hogy sikerül elállítani a vérzést.

A lány tanácstalanul bámult rá egész idő alatt, mintha emlékezetébe akarná vésni a vonásait. Ő is szemügyre vette. Széles járomcsontja kihangsúlyozta beesett arcát, telt ajka kifejező száját sejtetett. Sápadt arca zárkózott és gyönyörű volt, mint egy szobor, és olyan primitív szinten gyakorolt rá vonzerőt, amit soha be nem ismert volna.

Vajon mit kereshet a messzi Felföldön? A pletyka szerint, melyet valamikor régen hallott, ritkán kereste fel az apja kastélyait. Talán egy nagyobb csapat hírnöke, mely egyenesen Duncan mit sem sejtő népe felé tart? Oly közel vannak a rejtekhelyéhez. Ha most elengedi, esetleg idevezeti az apja embereit, akik átkutatják a környéket, veszélybe sodorják a népét – veszélybe sodorják a jót, amit tenni próbál. Nem engedheti el, amíg nem ismeri a tényeket.

Miközben nézte, a nő szeme lecsukódott, viaszos arcszíne, meg-megrezdülő szemöldöke fájdalomról árulkodott. De mást is észrevett: a brosst, mely a vállát díszítette, mely megjelölte: a Duff klán címerét. Levette, és elrejtette a nyeregtáskájában. Biztonságosabb, ha nem ismerik a kilétét. Sok elkeseredett ember van a klánban, akik erőszakosan reagálnának.

– Ideje indulni – mondta nyersen, és segített neki fölülni.

A lány szemében rémült kifejezés jelent meg, és neki épp csak annyi ideje maradt, hogy elfordítsa az idegen fejét, mielőtt az hányni kezdett. Bármennyire is gyűlölte a nő apját, sajnálta jelen állapotáért. A lábán is alig bírt megállni. Duncan a fejére húzta a köpenye csuklyáját, remélve, hogy némi védelmet nyújt. A lova, mely egész idő alatt békésen legelészett az esőben, jámboran fogadta a többletsúlyt, és magától elindult hazafelé, Duncannek irányítania se kellett. Átalvetője szabad végét a lány köré tekerte, hogy melegítse és védje az esőtől, de közben nem tudta levenni szemét sápadt arcáról.

E nő testesítette meg mindazt, amit gyűlölt. Annak az embernek a lánya, aki oly kevéssé törődik a skót néppel, aki hagyja, hogy gyerekeket raboljanak el, és adjanak el jószerivel rabszolgának az amerikai gyarmatokra és karibi ültetvényekre. Amikor Duncan megpróbálta felhívni a figyelmet e szégyenletes gyakorlatra, a glasgow-i seriff és elöljárók, támogatójukkal, ennek a lánynak az apjával, Aberfoyle grófjával együtt nyíltan megfenyegették, hogy börtönbe vetik. Azt állították, hogy csupán gondoskodnak a szegényekről és árvákról. Azok után, amin gyerekkorában keresztülment, Duncan nem bírta elviselni, ha gyerekeket bántalmaznak. Lehet, hogy diszkrétebben is eljárhatott volna az ügyben, de a diszkrétció egyben lassúságot is jelentett volna, miközben még több gyereket rabolnak el a családjuktól.

Megfogadta, hogy jobb vezére lesz a klánjának, mint az apja volt, de ehelyett csak tovább rontott a dolgokon. A legfelsőbb bíróság elé vitte az ügyet, ám még azt sem engedték meg, hogy tanúkat állítson elő. Duncant börtönbe vetették, és ha meg nem szökik, őt magát is eladták volna szolgának, a klánja meg itt maradt volna védtelenül. Az elmúlt öt évben körözött bűnöző lett belőle, jogfosztott, akinek díjat tűztek ki a fejére. Aberfoyle grófja és az előjárók pedig tovább gazdagodtak mások nyomorúságán.

Attól a naptól fogva a Carlyle klán tagjai az éhhalállal küszködtek, miközben a Duffok egy országrészekén átnyúló grófság gyümölcseit élvezték. Catriona drága, londoni kelméket viselt, míg Duncan nővérei maguk szötte, durva ruhákat. A Duff gyerekek éjszakánként teli hassal bújtak bele a meleg ágyukba, míg a Carlyle gyerekek riadtan kucorogtak a sötétben a szüleikkel, attól rettegetek, hogy kirángatják őket az ágyukból.

Duncan egyéni hadjáratba kezdett ellenségeivel szemben, és megtanult türelmesnek lenni. Amikor tudomására jutott, hogy málhás lovakkal szállítják a Duff-whiskyvel teli hordókat a Felföldön, nem volt nehéz az öröket megfutamodásra kényszeríteni, és ellopni az italt. A zsákmányt azután az Alföldre csempészte vagy a Clyde folyón egy hajóra, mely az Atlanti-óceán felé tartott. A pénzen vetőmagot vett, miután egy inséges év nyomán a klánja majdnem éhen halt. Sosem lopott el túl sok whiskyt, és sosem ugyanazon az útvonalon. Kivárta, hogy az örök ébersége lelkadjon, mielőtt újból lecsapott. Mindez nem oldotta meg a leg súlyosabb gondjait – miként érje el, hogy az ellene kiadott végzést hatálytalanítsák, és miként állítsa meg a gyerekrablásokat –, de legalább elkezdte a megtorlást.

És most az ölébe pottyan Catriona Duff. Ha nem küldi rögtön útjára – és hogyan tehetné, ezekkel a sérülésekkel? –, a Duffok

végre szenvedni fognak, ahogy a Carlyle-ok már évek óta szenvednek. Ez lehet a bosszúja betetőzése. Hadd tanakodjon a vén gróf, hogy hová lett a lánya! Nem fogja bántani, és ha nem kém, legalább közvetlen közléről láthatja, milyen sorsra juttattak egy egész klánt az apja üzelmei.

2. fejezet

Egy ló ütemesen himbálódzó járása ébresztette föl. Egy kurta pillanatig úgy érezte, biztonságban van, és szinte a hidegről is megfedkezett. Erős karok ölelték át, támogatták, és a fájdalom is enyhült kissé a fejében, miután pihent valamennyit a férfi meleg mellkasának dőlve. Füle alatt egy erős szív dobogása hallatszott.

Cat lassan kinyitotta a szemét, és fölnézett a férfirra, aki megmentette. Minden sötét volt rajta: haja, melyet varkocsba fogott össze a sapka alatt, a borosta, mely szögletes állát árnyékolta, még a szeme is sötét volt, olyan sötét, hogy alig látszott a szembogara. Nem értette, miért érzi magát biztonságban mellette – végtére is egy ismeretlen. Otthagyhatta volna, megverhette, kirabolhatta volna, ehelyett segít neki. Ami pedig az ismeretlen mivoltát illeti – saját magát se ismeri.

Remélte, hogy az alvástól visszatér az emlékezete, de nem így történt. Fájdalmat okozott, ha megpróbált az agya pókhálós zugaiban kutatni. Egyszerűbb volt erről a férfiről gondolkozni, akire teljes mértékben rá volt utalva. Nyers volt a modora, mint aki nem vesztegeti fölöslegesen a szavakat. Az érintése viszont meglepően gyöngéd, amikor bekötözte a fejét. Egyszerű, praktikus ruhákat viselt, de művelt ember módjára beszélt. Volt benne valami...

nemes. Egy jobb sorsra érdemes ember. Cat saját ruhái sokkal finomabbak voltak, a jelek szerint ő gazdagabb családból származik.

– Nagyon bámulsz – szólalt meg a férfi anélkül, hogy ránézett volna.

Cat látta az ádámcsutkája mozgását a nyaksál fölött. Égni kezdett az arca, amikor hirtelen tudatára ébredt, milyen meghitt közelségben vannak.

A férfi rávetette átható tekintetét.

– Eszedbe jutott valami?

Cat megrázta a fejét.

– Nem, semmi. Hol vagyok?

– Skóciában.

– Én... én is skót vagyok? Máshogy beszélek, mint te.

– A kiejtésed alapján angolnak mondanálak.

– Ó, értem. A skótok meg az angolok nem mindig jönnek ki egymással.

A férfi föl vonta az egyik szemöldökét.

– Ez eszembe jutott! – kiáltott föl a lány, aztán megrándult a fájdalomtól. – Idegesítő érzés, hogy lényegtelen dolgokra emlékszem...

– A viszály Skócia és Anglia között lényegtelen lenne? – vágott a szavába a férfi hidegen.

– Nem, nem úgy értettem – magyarázkodott sietve Cat. – Arra gondoltam, hogy tudom a dolgok nevét, de magamról semmit az égvilágon, még a saját nevemet se. Gondolod, hogy ez el fog múlni?

Kutatva nézett föl rá, vigaszt keresett, de nem talált. A férfi csak vállat vont, és hallgatott. Valószínűleg lepottyantja a legközelebbi faluban, és még csak nem is hibáztathatja érte.

– Hová viszel? – kérdezte félénk, aggódalmas hangon.

– A klánomhoz – nézett rá ismét a férfi.

Egy pillanatra Cat elgyengült a hálától.

– Még... még a nevedet sem tudom.

– Duncan Carlyle.

Áthatóan bámult rá, miközben kimondta a vezetéknevét, nyilvánvalóan valami reakciót várt. Cat számára azonban semmit se jelentett. Tehetetlennek és kiszolgáltatottnak érezte magát a fejében tátongó őrától, és érezte, hogy nincs szokva az ilyen érzésekhez.

– Köszönöm, hogy segítesz rajtam, Mr. Carlyle.

Nem engedheti, hogy úrrá legyen rajta a félelem. Vissza fog térni az emlékezete, csak türelmesnek kell lennie.

Annyi kérdést szeretett volna föltenni, de magába fojtotta őket a férfi komor arckifejezése láttán. Láthatóan nem kenyerre az üres fecsegés. Ha a klánjához mennek, ott majd lesz elég ember, akitől kérdezősködhet.

Lassan elbóbiskolt, de a koponyájában bujkáló fájdalom megakadályozta, hogy igazán elernyedjen. Mindazonáltal mégis elaludhatott, mert egyszer csak azt érezte, hogy leengedik a nyeregből, és ismeretlen karok fogják fel. Levegő után kapott, és fölriadt, de nem tudta rendesen kinyitni a szemét. Egy ismeretlen hang ismeretlen nyelven szólt, amiből semmit sem értett.

– Engedj el! – Réműlet fogta el, hogy Mr. Carlyle meggondolta magát, és sorsára akarja hagyni.

A köréje fonódó karok megfeszültek, és a gazdájuk hirtelen angolul szólalt meg:

– Ni, hogy csiripel a madárka!

Nem úgy hangzott, mint egy bók.

– Carlyle nagyúr, mi a parancsod ezt a sasszenachot illetően?

Sassenach? Cat megdermedt, tudván, hogy ezt a szót angolokra használják. Valamiért sértőnek érezte. Kinyitotta a szemét, hogy lássa az embert, aki dönt a sorsáról.

Ám Duncan Carlyle állt előtte csipőre tett kézzel, és figyelmesen nézett rá. Széles mellkasát nagyon is közelről ismerte, a testhezálló kabát, melyet az inge, mellénye és a dereka köré tekert kockás szövet fölött viselt, nem leplezte izmos karját. Harisnyája fölött kilátszott csupasz, erős térde. Cat szokatlannak érezte, hogy egy férfi meztelen lábát lássa.

– Elég erősnek érzed magad ahhoz, hogy megállj a lábodon, úrnőm? – kérdezte.

– Te vagy Carlyle nagyúr? – csodálkozott Cat. – Miért nem mondtad?

Carlyle nagyúr fölvonta egyik sötét szemöldökét.

– Nem láttam szükségét. – A férfira nézett, aki sután, mereven tartotta a lányt. – Próbáld meg letenni a leányzót, Ivor. De ne engedd el! Csúnyán beverte a fejét.

Cat szilárd talajt érzett a talpa alatt, de remegett a lába, ezért nem engedte el a férfi kabátját. Elfordította a fejét, arra számított, egy udvarházat vagy uradalmat vagy valami hasonlót lát a fák mögött, melyek most az esőtől védték. De csupán egy egyenetlen, ég felé törő sziklafalat pillantott meg. Közvetlenül előttük sötét nyílás tátongott, mint egy száj a hegy oldalában. Nem tudta mire vélni az egészset. Ránézett Ivorra, a férfira, aki fogta. Sötétszőke haja majdnem a vállát verdeste. Ő nem fogta csinos varkocsba, viszont ugyanolyan fekete, vörös és sárga kockás plédet viselt, mint Carlyle nagyúr.

– Ő Ivor, az embereim parancsnoka – mutatta be Carlyle nagyúr. Ivor rákacsintott.

– És téged meg hogy hívnak, leányzó?

Cat szája kinyílt, de nem jött ki rajta hang. Egy név az első dolog, amit az ember egy ismeretlennek megad, ám ő nem szolgálhatott ilyesmivel.

– Beütötte a fejét – felelt helyette Carlyle nagyúr –, zavart az elméje.

Ivor összevonta busa szemöldökét, és úgy bámult rá, mint valami látványosságra. Cattól nem telt több, mint hogy fölszegte az állát, és barátságos arcot erőltetett magára. De ez is nehezebbre esett. Most, hogy állt, ismét lüktetni kezdett a fejében a tompa fájdalom. Ivor szorítása megfeszült a karján, és abban a pillanatban érezte, hogy imbolyog.

Aztán ismét meglódult vele a világ, mielőtt Carlyle nagyúr a karjába kapta. Nem tiltakozott, végtére is az ő ölelése az egyedüli biztonságos hely, melyet ismer ebben a félelmetesen újszerű világban. A férfi egyenesen a sziklafalon nyíló lyukhoz ment vele, és belépett. Cat meglepetten felhördült, mert vaksötétségre számított, ehelyett tágas térbe léptek, melynek a mennyezetét se látta. A göcsörtös kőfalat szegélyező fáklyák kis emberi közösséget világítottak meg. Számos apró tűz égett, fölöttük nyársak meg üstök. Kezdetleges, fából ácsolt asztalok körül farönkök helyettesítették a székeket. Jobb kéz felől szalmazsákok és pokrócok kupaca látszott, hátul ládák és kosarak. Baloldalt kis csermely szaladt végig a barlang fala mellett, egy helyütt egyenes, fából ácsolt híd vezetett át rajta egy újabb, sötét nyílás felé.

Ebbe az irányba lépkedett Carlyle nagyúr, miközben úgy vitte a karjában, mintha tollpihe lenne. A féltucatnyi ember, többségében nők, döbbsen bámultak rájuk. Catnek arcába szökött a vér, amiért ilyen helyzetben látják, de mit lehetett tenni?

– Carlyle nagyúr? – kiáltott egy asszony.

A férfi meg sem állt, csak hátraszólt a válla fölött:

– Hozd a főzeteidet, Maeve! Megsérült a leányzó.

Átkelt a hídon, lépte alatt meghajlott a lapos alkotmány. Alattuk a vízből nedves föld szaga áradt. A barlangi folyosó jobb kéz felé folytatódott, a férfi viszont balra fordult, aztán egy kis kamrába léptek be. Volt egy szalmazsák a földön, két láda és egy szék az asztal előtt, melyen könyvek és papírok sorakoztak gondosan elrendezve. A falba vert szögekről férfiruhák lógtak.

Carlyle nagyúr lehajolt, és lefektette a szalmazsákra. Cat örömmel üdvözölte a tömött matrac kényelmét.

– Hol vagyunk? – kérdezte, miközben a férfi kiegyenesedett.

– Skóciában – felelt az kurtán.

Ha nem vágott volna olyan komor képet közben, Cat azt hihette volna, ugratja, de így elbizonytalanodott.

– Tudod, hogy értem.

Állt valaki mögöttük a folyosón, de a férfi nem fordult meg. Összehúzott szemmel méregette a lányt. Cat nem ismert senkit, akinek sötétebb szeme lett volna. Szinte eltűnt a szembogara.

– Ez egy búvóhely, melyet a népem használ, ha a szükség úgy hozza.

– Úgy látom, eleget használják – jegyezte meg Cat. – Talán háború van, csak elfelejtettem? Amiatt kell bujkálnotok?

– Nem. Fejezd be a kérdezősködést! Maeve ellátja a sebedet. Majd holnap beszélünk, miután eltemettem a kíséroidet.

Cat levegő után kapott.

– Ez kedves tőled. Szegények! Még csak meg sem tudom rendesen gyászolni őket, mert nem tudom, kik voltak. Szegény családjuk... – Elhallgatott, mert érezte, hogy könnyek fojtogatják.

– Úrnóm, tragikus baleset ért, de nem a te hibád volt – szólt a férfi nyersen. – Ha majd kitisztul az emlékezeted, megkeressük a családjukat.